

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Fővárosi Ítéltábla a dr. Schiffer és Társai Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: dr. Schiffer András ügyvéd) és a Harsányi és Baltay Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: dr. Baltay Levente ügyvéd) által képviselt Társaság a Szabadságjogokért (1084 Budapest, Víg u. 28.) felperesnek - a ... által képviselt Nemzeti Biztonsági Felügyelet (1357 Budapest, Pf. 2.) alperes ellen - közérdekű adat kiadása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. április 12. napján kelt, 19.P.24.946/2006/6. számú ítélete ellen, a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A le nem rótt 21.000 Ft kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy azt a felperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet tényállása megállapította, hogy az alperesi szervezetet törvény hozta létre, és a NATO, a Nyugat-Európai UNIO, az Európai UNIO Tanácsa és az Európai Bizottság, valamint az EUROATOM Biztonsági Szabályzataiban előírt követelmények érvényesítéséért felelős. Önálló feladatkörrel és a hatósági jogkörrel működik a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszter irányítása alatt áll. A felperesi társadalmi szervezet közérdekű adatok kiadása iránt kérelmemmel fordult az alpereshez. Az alperes a hatáskörébe tartozó dokumentumok, direktívák és NATO-szabályzatok kiadását kérte. Az alperesi hivatal vezetője 2006. október 4-én kelt válaszlevelében a kérelemnek kisebb részben eleget tett, nagyobb részben a kért dokumentumok kiadását elutasította. A felperes 2007. január 17-én újabb kérelemmel fordult az alpereshez közérdekű adatot igényelve. Az alperes ismét kisebb részben eleget tett a felperesi kérelemnek, nagyobb részben azonban elutasította. A felperes mindkét adatkérés kapcsán, az adatközlés megtagadása miatt pert indított, azokat az elsőfokú bíróság egyesítette és együttesen bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét, amelyben az alperest kérte kötelezni a kért közérdekű adatok kiadására, nem találta alaposnak.

Az ítélete jogi indokolásában először az irányadónak vett jogszabályokat sorolta fel, így az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 7. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését és a 61. § (1) bekezdését. Ismertette a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 1. § (1-2) bekezdéseit, a 2. § 4. pontját, a 19. § (1)-(2)-(3) bekezdéseit, a 20. § (1)-(2) és (4) bekezdéseit, valamint a 21. § (1)-(2)-(3) és (7) bekezdését. Idézte az államtitokról és szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény (Ttv.) 5/B. § (1) és (2) bekezdés d) pontját, az 5/D. és 5/E. § (2) bekezdését.

A továbbiakban rögzítette, hogy a Magyar Köztársaság a NATO-hoz való csatlakozással elfogadta magára nézve kötelezőnek a nemzetközi szervezet normáit, a szerződés a magyar jogba is beépítést nyert az 1999. évi I. törvénnyel. A Magyar Köztársaság Kormánya és a NATO között 1994. július 5-én aláírt biztonsági megállapodás és annak mellékletét képező ügyvezetési szabályzat az 1999. évi V. törvénnyel került kihirdetésre, amelynek 1. cikkét idézte, és utalt a 2000. évi IV. törvényre is, amely az információ biztonságáról szóló NATO megállapodás kihirdetését tartalmazza.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által megismerni kért adatok közül a C-M(68)41. számú dokumentum részben minősített dokumentum, az AC(35-D)2004. INFOSEC dokumentum pedig teljes egészében minősített adat. A minősített dokumentumok a titoktörvény értelmében szolgálati titoknak minősülnek, így azok kiadása a titoktörvény és az Avtv. alapján nem lehetséges, annak kiadását az alperes jogszerűen tagadta meg.

A „NATO nem minősített” (NATO Unclassified) jelzésű - a C-M/2002/50. dokumentum, a C-M(68)41. dokumentum nem minősített részei, az AC(35-D)2002, (helyesen AC(35-D)2000) az AC(35-D)2001, az AC(35-D)2003. és az AC(35-D)2005. - dokumentumok kiadhatósága kérdésében az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a kiadás megtagadása ezeknek az iratoknak az esetében is jogszerű volt.

Kifejtette, hogy a Magyar Köztársaság a jelzett jogszabályokban nemzetközi egyezményben kötelezte magát arra, hogy magára nézve kötelezőnek fogadja el a NATO rendelkezéseit és ez kiterjed a NATO biztonsági szabályzatára is. Kötelezettséget vállalt arra is, hogy harmadik félnek az ilyen adatokat csak a származtató fél hozzájárulásával adja ki, a felperes pedig a NATO és a Magyar Köztársaság viszonyában harmadik félnek, származtatónak a NATO minősül. Ehhez képest az ítélet szerint az alperes jogszerűen járt el, amikor minden egyes adatigénylés vonatkozásában megkérte a NATO nyilatkozatát az adatok kiadhatóságáról. A NATO részéről nem vitatottan nemleges nyilatkozatot tettek, aminek megfelelően került sor az adat kiadás megtagadására.

Az elsőfokú bíróság azt hangsúlyozta, hogy miután az adatvédelmi törvény nemzetközi kötelezettségekre figyelemmel lehetővé teszi az adat kiadásának a

megtagadását, az alperesnek pedig sikerült igazolnia, hogy az adott esetben a nemzetközi szerződésekben foglaltaknak megfelelően járt el, így igazolni tudta a kiadás megtagadásának a jogszerűségét, ezért a felperesi kereset alaptalan, azt elutasította.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, annak megváltoztatásával az alperest a keresetében megjelölt közérdekű adatok kiadására kérte kötelezni.

A másodfokú tárgyaláson a fellebbezési kérelmét akként helyesbítette, hogy nem teljes terjedelmében támadja az elsőfokú ítéletet. Nem kérte a „NATO Restricted” „NATO Korlátozott terjesztésű” minősítésű AC-35-D/2004. INFOSEC dokumentum kiadását. A C-M(68)41. számú dokumentum esetén csak a „NATO Restricted” minősítéssel nem bíró, „Unclassified” részeinek, valamint az „Unclassified” „nem minősített” C-M/2002/50., AC(35-D)2000, AC(35-D)2001, az AC(35-D)2003. és az AC(35-D)2005. dokumentumok kiadására irányult a kérelme.

Az Alkotmány 61. §-ának (1) bekezdésére, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezményre, továbbá az Avtv. 1. §-ának (1) és (2) bekezdései, valamint a 19. § (3) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy a közérdekű adatok megismeréséhez való jog korlátozását egyrészt nemzetközi szerződésből eredő kötelezettség alapján minősített adatok alapján engedi meg, másrészt, ha az adatfajták meghatározásával - többek közt honvédelmi érdekből, nemzetbiztonsági érdekből, vagy külügyi kapcsolatokra, nemzetközi szervezetekkel való kapcsolatokra tekintettel - törvény korlátozza azt.

Érvelt azzal a felperes, hogy az Avtv. 19. § (3) bekezdésében hivatkozott nemzetközi szerződésből eredő kötelezettség alapján minősített adatok megismeréséről a titoktörvény tartalmaz rendelkezéseket, amely egyértelműen meghatározza, hogy milyen minősítések és jelölések használatosak és ezeknek mi a magyar megfelelője.

A másodfokú tárgyaláson hangsúlyozta, hogy a NATO-csatlakozásra tekintettel történt jogszabály módosítás eredményeként került mindez az Avtv-be, azzal egyidejűleg, hogy az államtitokról és szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény is módosításra került. A jogalkotó tehát rendelkezett arról, hogy a nemzetközi kötelezettségeknek miként kell eleget tenni, és adott esetben maga az alperes sem tud megjelölni az Avtv. 19. § (3) bekezdése szerint olyan törvényt, ami az adatfajták megjelölésével az általuk kért „Unclassified” minősítésű adatok tekintetében kizárná a nyilvánosságot.

A fellebbezés szerint a Ttv. 5/B. §-ában nem szereplő, azaz nem minősített (Unclassified) adatok vonatkozásában az elsőfokú bíróság az 1999. évi V. törvényt, valamint a 2000. évi IV. törvényt vette alapul, e két törvény „valamelyike” alapján találta az elutasítást jogszerűnek, de ezt ítéletében pontosan nem jelölte meg. Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem rögzítette, hogy melyik jogszabályhelyre alapítja

a döntését, és ezzel nem tett teljes mértékben eleget a Pp. 221. §-ában előírt indokolási kötelezettségének.

A felperes szerint az 1999. évi V. törvény szabályaira az elsőfokú bíróság már nem hivatkozhatott volna, mert a nevezett törvény indokolásából kiderül, hogy az még a békepartnerségi viszony alapján született. A NATO-hoz csatlakozással azonban megszűnt a békepartnerségi viszonya Magyarországnak, nem lehet egyszerre tagja és partnere egy nemzetközi szervezetnek. Így a békepartneri viszony alapján előírt kötelezettségek kiüresedtek, bár a törvény technikai deregulációja nem történt meg, az elsőfokú bíróság által hivatkozott két törvény közül csak a 2000. évi IV. törvény van hatályban.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság mégis figyelembe venné a 1999. évi V. törvényt, az alábbiakat adta elő.

Az 1. cikke (i) pontja alapján a felek „védik és őrzik a másik Fél információját és anyagát”, amely rendelkezés nem a minősített adatok védelmére, hanem az adatbiztonságra vonatkozik és az nincsen a jelen perrel összefüggésben. Az adatbiztonság követelményeinek a Magyar Köztársaság többek között a Ttv. 19. §-a, illetve az 1998. évi LXXV. törvény 4-5. §-a szerint tesz eleget.

Ezután foglalkozott a felperes az 1. cikk (ii) pont utolsó fordulatával. Ennek szövegét idézte „a felek minden erőfeszítést megtesznek, hogy biztosítsák, hogy amennyiben az információ vagy anyag minősített, a származtató bármelyik Félnek az információra és anyagra vonatkozó biztonsági minősítését fenntartják, és az ilyen információt és anyagot védik az egyeztetett közös normák szerint”. Kiemelte, hogy ezek az egyeztetett közös normák jogszabályi szintet el nem érő közös normákat jelentenek, holott a Római Egyezmény 10. cikke szerint csak törvényben lehet korlátozni az információk megismerésének szabadságát, az Avtv. 19. § (3) bekezdése ennél is szigorúbban határozza meg, törvénnyel is csak adatfajták meghatározásával engedi korlátozni. Így tehát az 1999. évi V. törvény 1. cikk (ii) pontjában szereplő normák alapján való korlátozás nem felel meg az Avtv. rendelkezéseinek.

Az 1. cikk (iii) pontját a felperes vonatkozásában a fellebbezés nem találta relevánsnak, mivel kizárólag a nemzetközi szerződésben szereplő felekre vonatkozik.

Arra az esetre, ha az elsőfokú bíróság az 1. cikk (iv) pontját vette volna döntésénél figyelembe, azt hangsúlyozta, hogy ez a pont ellentmond az Alkotmány 8. § (2) bekezdésének, amely szerint alapvető jogokat, kötelezettségeket törvény állapítja meg és a 61. § (1) bekezdésének is, amely a közérdekű adatok megismerhetőségét garantálja. De nem felel meg az Avtv. szabályainak sem, amely semmilyen hozzájáruláshoz nem köti a közérdekű adatok megismerhetőségét. Ebben a pontban szereplő „harmadik fél” kifejezést is nehezen értelmezhetőnek tartotta önmagára, mint egy nemzetközi jogalanyisággal nem rendelkező szervezetre

vonatkozóan. Valószínűbbnek találta, hogy más államokat jelöl a „harmadik fél” kitétel. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság mégis megfontolná e pont alapján az elsőfokú bíróság érvelését, úgy az eljárás felfüggesztése mellett alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését indítványozta.

Amennyiben a másodfokú bíróság - egyetértve a fellebbezés érveivel - az elsőfokú bíróság által hivatkozott két törvény közül csak a 2000. évi IV. törvényt tekintené a hatályos jog részének, arra az esetre az 1. cikk (i) pontjával kapcsolatos az 1999. évi V. törvény (i) pontját érintően azon érvelést kérte figyelembe venni azzal az eltéréssel, hogy a későbbi törvényben csak a minősített és minősítési jelöléssel ellátott információkra vonatkozik a védelem. Így még abban az esetben is, ha a „védi és őrzi” kifejezéseket a közérdekű adatokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályként értelmezné a bíróság, úgyis a titoktörvény III. fejezetében található szabályait tekinti irányadónak, amelynek értelmében a nem minősített adatokat az Avtv. értelmében ki kell adni.

A 2000. évi IV. törvény 1. cikkének (ii) pontja vonatkozásában előadta, hogy a biztonsági minősítést a titoktörvény rendezi.

A (iii) pont tekintetében arra hivatkozott, hogy a nemzetközi szerződésben a felperes nem Fél.

A (iv) pont pedig, amely szerint az információt a kibocsátó beleegyezése nélkül nem adják át nem-NATO tagállamnak, azért nem alkalmazható, mivel a felperes nem egy „nem-NATO tagállam”. Amennyiben a másodfokú bíróság mégis a szerződés hatálya alá tartozónak tekintené az alperest az angol szövegváltozat alapján, akkor a rendelkezést kizárólag a külföldi minősített adatok vonatkozásában releváns, de a perbeli adatok nem minősítettek. Másrészt a szabály alkotmányellenességre hivatkozott, és az Alkotmánybíróság megkeresését indítványozta.

Hozzáfűzte továbbá, hogy e két törvény egyike sem határozza meg az adatfajtákat, amelyek kivételt képezhetnének a közérdekű adatok nyilvánosságához való jog alól.

Hivatkozott a felperes arra is, hogy a Magyar Köztársaság területén az Avtv. rendelkezéseit kell betartani, amely nem ismeri az adat tulajdonosának a fogalmát, közérdekű adatoknak kezelője van, az alperesi érvelés - amely szerint ezen adatok tulajdonosa a NATO - nem fogadható el.

Mindezek alapján a felperesnek a fellebbezésben kifejtett álláspontja az volt, hogy a magyar jogszabályokkal ellentétes az a megközelítés, amely nem minősített vagy automatikus nyilvánosság korlátozása alá nem eső közérdekű adatok esetében adatkezelő, akár harmadik személy hozzájárulásához köti az adatok kiadását. A hatályos törvényeket nem ronthatják le magyar jogszabályok közé be nem illesztett normák, egyedi döntések. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a jogszabályokat, nem hatályos jogszabályok alapján ítélte jogszerűnek az elutasítást.

Az alperes írásbeli ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az 1999. évi V. törvénnyel kapcsolatos felperesi érveléssel szemben arra hivatkozott, hogy a felperes a véleményét a törvény indokolására alapozza, de félreértelmezi a megfogalmazását, mert a törvény nem annak a céljából jött létre, hogy a békepartneri együttműködés során biztosítsa az információk védelmét, hanem azért, mert már a békepartneri együttműködés során sor került ilyen információk átadására. A NATO-tól kapott adatok védelmének törvénybe iktatása ugyanúgy fontos a NATO tagság után is, a békepartneri együttműködés során indult és azóta is tartó adatáramlás tette szükségessé. Alaptalannak tartotta azt az érvelést, hogy a két törvény közül csak a 2000. évi IV. törvény van hatályban. Utalt arra, hogy a jogalkotási törvény nem ismeri a kiüresedés és a jogtechnikai dereguláció fogalmát.

A felperes álláspontjával szemben azt hangsúlyozta, hogy az 1999. évi V. törvénnyel kihirdetett megállapodás 1. cikkének (i) pontja „védi és őrzi másik fél információját és anyagát” megfogalmazás alapján az adatvédelem és az adatbiztonság fogalma nem elválasztható egymástól, a szoros összefüggésüket az Avtv. 10. §-a alapján is megállapíthatnak látták.

Az 1999. évi V. törvény 1. cikk (iv) pontjával, miszerint a „származtató hozzájárulása nélkül nem adják át az ilyen információt és anyagot harmadik Félnek”, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a per tárgyát képező adatok formálisan az Avtv. fogalma alá tartoznak közérdekű adatként. Hangsúlyozta azonban, hogy nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy az Avtv. hatályba lépésekor Magyarország még közelében sem volt annak, hogy csatlakozzon a NATO-hoz vagy az Európai Unióhoz, ezért nem is tartalmazhat szabályozást arra vonatkozóan, hogyan kezeljék azokat az adatokat, amelyek magyar állami szerv kezelésébe kerülnek, de NATO, illetve EU tulajdont képeznek. Az ilyen adatok kezelésénél az átadó fél rendelkezéseinek negligálása tiltakozást, az adataik jövőbeni visszatartását eredményezné, ami hosszú távon az együttműködés ellehetetlenítéséhez és a partneri kapcsolat felbontásához vezethetne.

Csúsztatásnak tartotta a felperesnek azt a felvetését, miszerint az 1999. évi V. törvény 1. cikk (iv) pontja ellentmondana az Avtv.-nek, hiszen az Avtv. 19. § (3) bekezdése szerint nem kell megismerhetővé tenni azt az adatot, amelyet a törvény nemzetközi szervezetekkel való kapcsolatokra tekintettel korlátoz.

A fellebbezésben említett „harmadik fél” kifejezéssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tárgyalta megállapodás multilaterális nemzetközi szerződés. A generális szerződések pedig univerzalitásra törekszenek, és ez egy általánosabb megfogalmazást eredményez. A Megállapodások lényege, hogy csak azoknak a szervezeteknek és személyeknek kívánja lehetővé tenni az adatok megismerését, akiknek, vagy amelyeknek a NATO-hoz kapcsolódó hivatalos okból van rá szüksége és ez nincs összefüggésben azzal, hogy nemzetközi jogalanyisággal rendelkeznek.

e. Álláspontja szerint a hatályos törvényi rendelkezéseknek megfelelően, törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződésben meghatározott adatfajták (NATO adatok) tekintetében utasította el a felperes keresetét.

A másodfokú tárgyaláson a felek egyezően akként nyilatkoztak, hogy a Biztonsági Szabályzat megnevezés alatt a C-M(2002)49. és a C-M(2002)60. számú dokumentumokat is érteni kell, mivel ez utóbbi az előbbit megerősítve hozott rendelkezéseket a nem minősített NATO információk tekintetében.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett körben bírálta felül. Az ítéletnek a fellebbezéssel nem támadott részeit nem érintette, az jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság abban egyetértett a fellebbezéssel, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében számos jogszabályra hivatkozott, anélkül azonban, hogy azoknak bővebb kifejtését adta volna, valamint nem egyértelműen indokolta meg, hogy a megnevezett jogszabályok melyik szabályából látja levezethetőnek az alperesi megtagadás jogszerűségét.

A másodfokú bíróság azonban az alábbi, eltérő jogszabályi alapon látta alaposnak a fellebbezéssel támadott, a keresetet elutasító döntést. Ennél fogva nem látta szükségét kitérni sem az elsőfokú bíróság által megjelölt törvényekre, sem a fellebbezésnek ahhoz kapcsolódó érvelésére.

Elsődlegesen a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy az alperes nem vitatta, miszerint a felperes által kiadni kért adatok közérdekű adatok, amelyek a kezelésében vannak, azok tekintetében adatkezelőnek minősül, és az Avtv. hatálya alá esik.

Az Avtv. 19. §-ának (3) bekezdése e) pontja szerint, az (1) bekezdésben említetteknek (tehát az állami, vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott közfeladatot ellátó szervezeteknek) lehetővé kell tenniük, hogy a kezelésükben lévő közérdekű adatot bárki megismerhesse, kivéve, ha az adatot törvény alapján az arra jogosult szerv állam- vagy szolgálati titokká nyilvánította, illetve ha az nemzetközi szerződésből eredő kötelezettség alapján minősített adat, továbbá, ha a közérdekű adatok nyilvánosságához való jogot - az adatfajták meghatározásával - törvény külügyi kapcsolatokra, nemzetközi szervezetekkel való kapcsolatokra korlátozza.

A fellebbezéssel érintett, a „NATO Unclassified” azaz „NATO nem minősített” jelölésű dokumentumok esetében az alperes a megismerési kérelemre adott válaszában a C-M(2002)60 számú NATO szabályzatának 2/a. pontjára és a NATO illetékes szervének tájékoztatására hivatkozva tagadta meg a kérelmet.

Ezeknek a „nem minősített” jelzésű dokumentumoknak a tekintetében az Avtv. 19. § (3) bekezdésének első fordulata nem merülhet fel, mivel értelemszerűen nem minősülnek nemzetközi szerződés alapján minősített adatoknak, ezzel az alperes sem védekezett.

Az adott esetben azt kellett vizsgálni, hogy a jogszabály második fordulatában írt törvényi tényállási elemek megvalósultak-e, vagyis nemzetközi szervezetekkel való kapcsolatok alapján, törvényből levezethetően, az adatfajták meghatározásával történt-e a megismerés korlátozása.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint, a alperes neveről, tehát az alperesről szóló 1998. évi LXXXV. törvény az a jogszabály, amely a fenti szabályban előírt feltételnek eleget tesz. Ennek rendelkezéseit áttekintve a következők állapíthatók meg.

A törvény 1. §-ának (1) bekezdése szerint az alperesi Felügyelet az Észak-atlanti Szerződés Szervezete (a továbbiakban: NATO), a Nyugat-európai Unió (a továbbiakban: NYEU), az Európai Unió Tanácsa és az Európai Bizottság, valamint az EURATOM (a továbbiakban együtt: EU) Biztonsági Szabályzataiban előírt követelmények érvényesítéséért felelős, a Miniszterelnöki Hivatal szervezeti keretében működő, önálló feladattal és hatósági jogkörrel rendelkező szervezet.

A 4. § szerint a Felügyelet ellátja a NATO, a NYEU és az EU vonatkozó Biztonsági Szabályzataiban (a továbbiakban együtt: Biztonsági Szabályzat) a nemzeti biztonsági hatóságok számára előírt feladatokat, amelyeket a-k) pontokban a törvény példálózó jelleggel felsorol.

Az 5. §-ban pedig akként fogalmaz, hogy a Felügyelet ellátja a Biztonsági Szabályzatban a nemzeti iparbiztonsági hatóságok számára előírt feladatokat, és itt a-g) pontokban tesz felsorolást.

A hivatkozott törvény tehát több helyen utal a Biztonsági Szabályzatokra, így a NATO Biztonsági Szabályzatára is, felelőssé teszi az alperest az abban előírt követelmények érvényesítéséért (1. §), továbbá feladatává teszi a Biztonsági Szabályzatban előírt feladatok ellátását (4. és 5. §). A 4. §-ban szereplő felsorolásban ugyan csak minősített információkra történik utalás, de a felsorolása nem taxatív. Kimondható, hogy az alperes tevékenységével kapcsolatban egyértelműen a NATO (valamint a NYEU és EU) Biztonsági Szabályzatában előírt feladatok, követelmények betartását írja elő.

A törvénynek a Biztonsági Szabályzatra utalásával lényegében az adatfajta megjelölést nyert. A Biztonsági Szabályzat körébe eső, ahhoz tartozó, abban meghatározott bármely adatfajta vonatkozásában, a Szabályzatban előírt kötelezettségek érvényesítésére hozták létre az alperesi Felügyeletet, kimondva az érvényesítésért fennálló felelősségét is. Az adatfajtákra vonatkozó ennél konkrétabb utalás az adott esetben nem szükséges, azoknak további, az adott törvényben való

nevesítése nélkül is megvalósult az adatfajták meghatározása a Szabályzatra utaló szabállyal.

A felek egyező előadása szerint a Biztonsági Szabályzat alatt az alperes adatkiadást megtagadó levelében írt C-M(2002)60 számú NATO szabályzatot (1. mellékletet) is érteni kell, amelynek 2/a. pontjában írtakra hivatkozott az alperes a megtagadás indokaként.

A C-M(2002)60 számú dokumentum, a cím és a bevezető rendelkezése szerint, a nem minősített NATO-információk védelmét és kezelését tárgyalja, amelyet a NATO tagállamai alkalmazni kötelesek a nem minősített NATO-információk védelme és kezelése során.

A lábjegyzetében szereplő meghatározás szerint NATO-információnak tekintendő minden minősített és nem minősített, a NATO-n belül terjesztett információ függetlenül attól, hogy a NATO valamelyik polgári vagy katonai testületétől származik, vagy pedig tagállamtól, esetleg NATO-n kívül forrásból érkezett. A dokumentum kiegészíti a NATO Biztonsági politikáját, amely a NATO bizalmas információinak védelme és kezelése tekintetében ír elő normákat a tagállamoknak.

A dokumentum 2. pontja a biztonsági minősítést nem igénylő NATO-információkat minősítés nélküli információknak nevezi és két kategóriáját különbözteti meg: a NATO NEM MINŐSÍTETT és a nyilvánosság elé tárható információkat.

Az a) pontba tartozóan NATO NEM MINŐSÍTETT az információ akkor, ha nem kap biztonsági besorolást és NATO NEM MINŐSÍTETT („NATO UNCLASSIFIED”) jelöléssel látják el. Az ilyen információkhoz ügykezelési és terjesztési korlátozási jelzések társulhatnak és csak hivatalos ügyben lehet alkalmazni, és csak azok az egyének, testületek és szervezetek férhetnek hozzá, akiknek vagy amelyeknek erre a NATO-hoz kapcsolódó hivatalos okból van szüksége.

A b) pontba a nyilvánosság elé tárható információk tartoznak. Ebbe a kategóriájába sorolt információkat NATO- vagy nemzeti eljárásrendeknek megfelelő felülvizsgálat alapján nyilvánosságra hozhatónak ítélték. Az ilyen dokumentumokon semmilyen jelölés nem szerepel.

A Biztonsági Szabályzat C-M(2002)60 számú mellékletének a 4. pontja szerint minden nemzet köteles mindent megtenni azért, hogy a NATO nem minősített besorolású információk közlését kizárólag a jelen dokumentumban engedélyezett esetekben tegye lehetővé. Az Elvek között szereplő 5. pontban akként fogalmaz, hogy minden NATO-információt védeni kell, biztosítva ezzel az információ sértetlenségét és hozzáférhetőségét. A hozzáférhetőség tehát itt is alapelv, de ismer kivételeket, a 9. és 10. pontban ügykezelési és terjesztési korlátozások határozzák meg a hozzáférési korlátozásokra vonatkozó előírásokat.

Felmerülhet az a kérdés is, hogy 1998-ban, a hivatkozott 1998. évi LXXXV. törvény hatálybalépésekor létezett-e a Biztonsági Szabályzatban NATO NEM MINŐSÍTETT jelzésű adatfajta, hiszen a C-M(2002)60 számú melléklete, a 2002-es évszámból következően, későbbi. A rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy korábban volt-e a nem minősített adatokra szabály. De amennyiben nem is volt, a Biztonsági Szabályzatnak utóbb részévé vált a C-M(2002)60 számú melléklet, miként a felek egyezően állították, nem kell az alkalmazásához új belső törvény. Az alperes létrehozására és feladatára vonatkozó törvény egyértelműen a Biztonsági Szabályzatra utal, tehát a mindenkori Biztonsági Szabályzatot rendeli végrehajtani. Így, ha a Szabályzat eredetileg nem is tartalmazta volna a nem minősített adatok esetében a korlátozás lehetőségét, az utóbb bekövetkezett fejlődés során kialakult szabályai alapján az alperes jogszerűen hivatkozhatott a megtagadás okaként a Biztonsági Szabályzat Mellékletének 2/a. pontjára.

A másodfokú bíróság a fent kifejtettek szerint a felperes által kiadni kért adatfajták megismerhetőségét illetően az Avtv. 19. §-ában foglaltakra figyelemmel az 1998. évi LXXXV. törvényt, annak utaló szabályát tekintette irányadónak, és azon alapulón a mindenkori Biztonsági Szabályzatban írtakat vizsgálva ítélte a kért adatok kiadásának alperes részéről való megtagadását jogszerűnek (Avtv. 21. § (2) bekezdés).

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését a fellebbezéssel érintett adatkörre vonatkozóan helyesnek találta, és a támadott ítéleti rendelkezést a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pernyertes alperes másodfokú perköltséget nem igényelt, továbbá az eljárás, mivel a közérdekű adatok nyilvánosságával összefüggésben indított per, az Illetéktörvény 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján tárgyi illetékmentes, ezért a perköltségről illetve a fellebbezési illetékről nem kellett rendelkezni.

Budapest, 2007. október 18.

Tóth Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

